

Filmrecensie de Volkskrant ★★★★★ Drie dagen vis

De wederzijdse onmacht tussen vader en zoon wordt in 'Drie dagen vis' wonderbaarlijk goed gevangen

De formidabele tragikomedie van filmmaker Peter Hoogendoorn zit vol ontroerende gesprekjes van niks en stiltes vol betekenis.

Guido Pollemans en Ton Kas als Dick en Gerrie in 'Drie dagen vis'.

Zijn vader was geen prater, hij is geen prater, en als er twee niet praten, wordt er doorgaans niet gepraat. Duidelijker kan Gerrie (Ton Kas) niet zijn, tegenover zoon Dick (Guido Pollemans).

Drie dagen vis, een formidabele tragikomedie van regisseur Peter Hoogendoorn (*Tussen 10 en 12*), is geen film over praters. Het is een film over onmacht. Het is heus niet zozeer het niet willen, maar vooral het niet kunnen. Dat zit 'm eigenlijk meteen al in hun hereniging. Niks geen knuffel, nee hoor: gewoon een stevige handdruk.

Drie dagen, dat is alles wat Dick jaarlijks krijgt van zijn pa. COPD-patiënt Gerrie woont als gepensioneerd monteur al jaren met zijn tweede vrouw in Portugal, en keert alleen nog terug naar Rotterdam voor wat vaste ritueeltjes. Een doktersbezoek, een taartje eten met een oud-collega, even langs bij familie. Dick, een richtingloze veertiger met verzamel drift, slentert gedwee mee. Zelf hoeft hij niet veel, hij wil hooguit naar het oude huis van oma.

Gesprekjes van niks

Toch lijken de tripjes voor Gerrie eindig, nu hij ook zijn laatste verplichtingen wil overhevelen naar Portugal. Dick vreest dat het contact dan helemaal doodbloedt, maar heeft niet de woorden om dat uit te spreken. En dus worden het maar weer gesprekjes van niks, gesprekjes waarbij je extreem goed moet luisteren om toch iets te horen.

Het is niet eenvoudig om wederzijdse onmacht te vangen in een film, maar Hoogendoorn en zijn hoofdrolspelers slagen er wonderwel in, met veel droogkomische dialogen en een licht droeve ondertoon, alles gedraaid in schitterend zwart-wit. Het is altijd verleidelijk om Kas te typecasten als

de grofgebekte man met het kleine hartje, maar daarmee kan zijn veelzijdigheid ook worden onderschat. Vooruit, niemand kan mooier 'kankeren' dan Kas, maar hier zijn het juist de stille momenten die ontroeren. Pollemans biedt mooi tegenspel, als zoon die zo graag een knuffel wil, maar hooguit een handdruk krijgt.

Gebaren of blikken

Grote momenten van verzoening zijn er niet: alles zit in kleine gebaren of blikken die je zomaar kunt missen. Als Dick in het huis van oma bijvoorbeeld trots het houtje laat zien dat hij ooit maakte om een klapperend raam te repareren, zegt Gerrie kalmpjes: 'Heb jij dit gemaakt?' De trots, die zie of hoor je tussen de scharnieren.

Dat alles komt nog het best samen in een verbluffend mooie slotscène op een treinstation, waarin vader en zoon elkaar, al dan niet tijdelijk, adieu zeggen. Die wederzijdse onmacht zó treffend vangen, dat is een kunst op zich.